

ASLI TOHUMCU • Şeytan Geçti

ASLI TOHUMCU Aralık 1974'te Leverkusen'de doğdu, Bursa'da büyüdü. İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrenimi gördü; çeşitli yayınevlerinde editörlük, TRT 2'de sunuculuk ve danışmanlık yaptı; kitap ekleri çıkardı. 2003'te *Abis*, 2006'da *Yok Bana Sensiz Hayat*, 2010'da *Şeytan Geçti* ve *Taş Üyküsü*, 2014'te *Ölü Reşat*, 2017'de *Sevil de Sevme* (Seyhan Argun'un çizgileriyle) ve 2018'de *Durmadan Leyla* adlı kitapları yayımlandı. Kutlukhan Kutlu ile 2015'te *Güçoburlar* adlı derlemeyi ve 2018'de *İstanbul: 2099* adlı antolojiyi hazırladı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Tohumcu, *Kadın Öykülerinde İstanbul*, *İstanbul Sokakları (101 Yazardan 100 Sokak)* ve *Merhaba Asker* adlı derlemelere öyküleriyle katkıda bulundu. Çocuklar için *Bolbadım Günlükleri*, *Eksimus Serüvenleri*, *Karadankaçanlar*, *Dünyayı Döndüren Kız*, *Üç*, *İkiii*, *Birr*, *Ateş!*, *Hışır Hışır Kırt Kırt* ve *Herkesin Evine Döndüğü Gün* adlı kitapları yazdı. Kızı Tomris'le İstanbul'da yaşıyor.

İthaki Yayınları, 2010 (1 baskı)

İletişim Yayınları 2814 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 486

ISBN-13: 978-975-05-2733-3

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

İLLÜSTRASYONLAR Ethem Onur Bilgiç

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Kemal Güleç

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 22749

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ASLI TOHUMCU

Şeytan Geçti

Ablam Banu'ya, başlangıçlar için...

Karnımda, bu hikâyelerle birlikte büyüyen Tomris'e...

İÇİNDEKİLER

<i>Şeytan tırnağı</i>	11
<i>İki kişinin bildiği</i>	23
<i>Ecel beşiği</i>	31
<i>Fit</i>	35
<i>Kurt gözler</i>	53
<i>Belleğin rüyası</i>	59
<i>Bir performans sanatı olarak cinayet</i>	63
<i>Namevcut</i>	73
<i>O sinsî vesvesenin şerri</i>	85
<i>Allah affetmez</i>	91

*Bu kitaptaki hikâyelerin hepsini lanetliyorum.
En önce bunu bilmenizi isterim. Ne dinlerken
onları ilk ağızdan, ne de yazarken siz okuyasınız diye
bana mutluluk verdiler. Dilerim, size de
sıkıntıdan başka bir şey vermezler.*

Şeytan tırnağı

Sol yanağını yasladı minibüsün soğuk camına, düşündü yol boyunca. Sarı siyah saçının bir tutamı hep bir gözünün önünde. Dışarıyı seyrettiği yok hiç. İkili koltukta, cılızlığından istifade inatla üzerine gelen, ikide bir dirsekleyen kadını yok saymaya çalıştı. Sabah kapısını çekip çıktığı evi düşününce bunu yapması zor olmadı.

Minibüsten inince sabah trafiğini üstünkörü kontrol edip koşaradım caddenin karşısına geçti. MP3 çalarının sesini biraz daha açtı. Gözleri hayatının tatsız ayrıntılarında, yürüdü yolu ezbere bilen sık ve hızlı adımlarıyla.

İşe giderken çarşı içinden izlediği şu yolu bir değiştirse dünya ayağa kalkardı. Hatta, belli mi olur, başına yıkılırdı. Çarşıdaki üç dükkândan biri köylüsünündü, hadi beş dükkândan biri olsun.

Bir defasında... Yazdı. Fattan bir güneş vardı. Minibüsten inince bir simit alıp Beşiktaş iskelesinin yanındaki çaycılardan birinde bir fincan çayla, denize baka baka kahvaltısını etmişti. Bu keyfi tamamlamak için yol kıyısına dizili hayvancıları dolaşmış, küçük kafeslerdeki küçük kedileri, hepsini, kurtarmak istemişti.

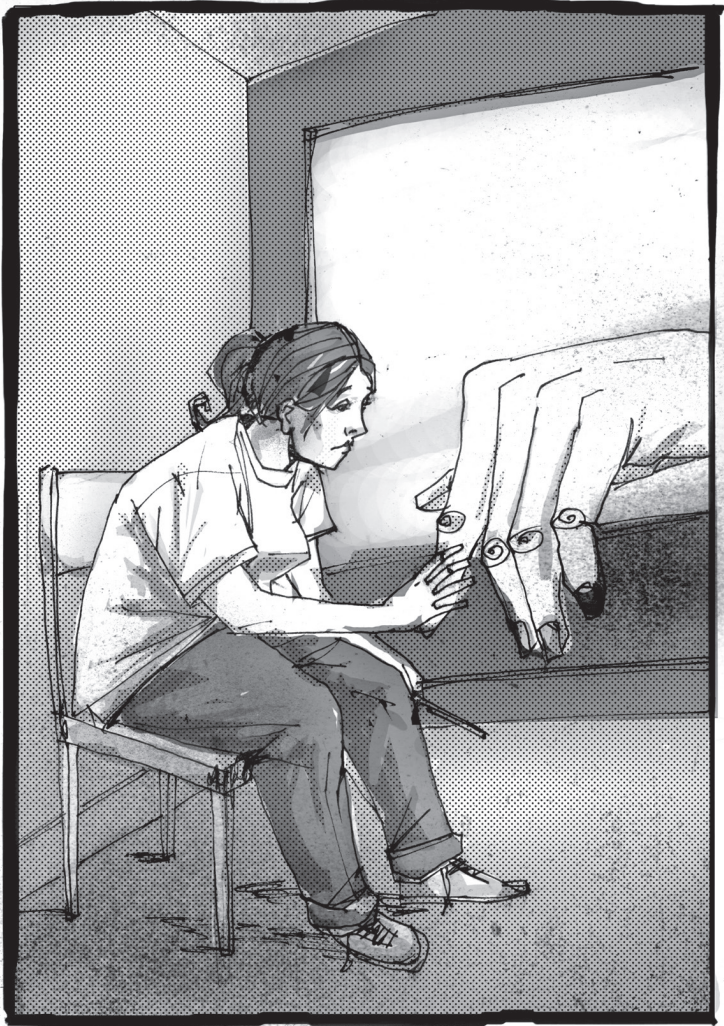
Yasaktı ama birkaçını çaktırmadan sevmiştı, ince parmaklarını kafesın telleri arasından sokarak. Ne güzel sürtünüyordu Allahsızlar. Biliyorlardı demek kendilerini seveni. İnsan gibi. Seveni sevmeyeni ayırt ediyorlardı.

Hayvancılardan oradan karşıya geçip eski Migros'un yanından yukarı hızlı hızlı yürümüştü dükkâna doğru. Her gün aynı saatte aynı yoldan geçmesine alışkın köylüleri, sorup öğrenmeden hemen abisini aramışlardı. Artık laf nasıl gittiyse abisinin kulağına, yengesi bütün gün nasıl körüklediyse öfkesini, akşam evin eşliğinden içeri adımını atarken yemiştı suratının ortasına tokadı. "Edebinle çalışacaksan çalış yoksa kır kıcını otur evinde, katil etme beni," demiş abisi, başkaca da konuşmamıştı Elifle. Yola çıkarken veda etmemişti. Yengesi utanmasa bayram edecekti abisiyle kardeşin arasına kara kedi girdi diye.

Dükkân kapısını iterken yengesinin düşüncesiyle buruşturdu sigaradan sararmaya başlamış suratını.

Merhaba güzelim. Hoş bulduk canım. Bunları ne yapayım? Aaa, seninkiler uyanamamış hâlâ ayol bu sabah. Biri şu elimdeki torbaları alsın bari. Paltomu da ya, doğru bildin. İçerde paltıyla dolaşacak halim yok herhal. Fesupanallah. Ayakta kaldım böyle insaf. Aaa, şuna bak müşteriden sonra geliyor dükkâna da kılı bile kıpırdamıyor. Utanmasa bana açtıracak dükkânı. Hoş geldiniz prenses, zahmet etmeseydiniz keşke buralara kadar. Biz kendi kendimize görürdük işimizi. Pes ki ne pes. Bunlar inan farkında değil hizmet sektöründe çalıştıklarının şekerim. Senin nen var bu sabah, hayırdır, sesimi çıkarıp hizaya sokayım şunları demiyorsun. Senden yüz buluyorlar vallahi de.

"Özür dilerim Sevim Hanım," diyerek hızla arkaya geçti. Müşterinin sesinde tanıdık bir şey vardı. Tınısında değil de, niyetinde tanıdık ve tekinsiz gelen bir şey vardı.

Amaan ne olsun işte, her zamanki gibi. Âdet olmuş iyilik güzelliğ demek, diyorum ben de. Valla kompleyim ben bugün güzelim, komple. Çok fenayım çok. Ormana döndüm ayıptır söylemesi. Tırnaklarım da nasıl batıyor anlatamam. Zannedersin aylardır törpü makas değmemiş. Önce yukarı mı çıkayım? Ama bak peşin peşin söyleyeyim. Özlem denen o vahşiyi istemem. Çok canım yanıyor onda ya. Valla anlamıyorum ağda mı yapıyor, etimi kemiğimden mi söküyor. Şimdi sizin taze çayınız da yoktur. Şöyle abdesti kaçmamış bir çay içerim yukardan inince. Ona göre.

Kızlarla günaydınlaşarak kadife pantolonunu çıkarıp kotunu geçirdi üstüne. Kottan başka şey giymek yasaktı dükkânda. Bütün gün bacaklarına dökülen deri ve tırnak parçaları bir tek kottan çıkıyordu silkelenince. Öbür türlü pislik oluyor, iyi görünmüyordu müşterinin gözüne. Beyaz, kısa kollu önlüğünü geçirdi hemen üstüne. Önlük de şarttı. İlk müşterisiyle ilgilenmek için manikür arabasının içini kontrol etti. Küçük taburesini manikür için bekleyen müşterisinin yanına çekerken müziğin sesini açmaya çalışan çırağa seslendi: “Pamuk alabilir miyim Ayfer Hanım?!”

“Hoş geldiniz Nevin Hanım,” deyip hatır sordu müşterisine. Temizlikten sonra nezaket ve güleryüz gelirdi bu güzelliğ salonunda. Çalışanların hepsi bütün müşterilerin adını bilir, müşteriye adıyla hitap edilirdi. Kimseyle senli benli olunmazdı. Kırk yıllık müşteri bile olsa.

Sessizce, önüne uzatılan tırnakları yapmaya koyuldu. Önce eski, kırmızı ojeyi çıkardı asetonla. Nevin Hanım işi görülürken konuşmaktan hoşlanmayan türdendi. Konuşmadı Elif de başkaca. Ama âlem durur mu!

Adam gibi bir çay demleyiverdiniz mi bakayım. Müşteri geldi ayol, bir kaldırım kıcımızı. Aaaaa! Var ya, senin yerinde ben

olacaktım ki... Öyle müşteri beklerken sağa sola saçılmalarına asla izin vermezdim. Ne o öyle! Biri televizyona bakıyor, öbürü gazeteye. Beriki pencere önüne kurulmuş saksı gibi. Olmaz öyle! Arkada mutfakta beklesinler efendim müşteri yokken. Küçük müçük, sıkışınlar ne var, tüyleri dökülmez ya. Benim evdeki de bu seninkiler gibiydi, iki günde hizaya soktum valla, ister inan ister inanma. Bir kere saçını buldum tezgâhın üstünde bunun, kaptığım gibi terzi makasını kesiverdim saçlarını kökünden. Pek zırladı aman. Abla ne yaptın, kaçıklara benzedim diye. Bana ne, adam olsaydı da benzettirmeseydi kendini kaçkına maçkına.

Aman bak bu esmeri de istemem manikürüme falan. Ne o ellerinin hali öyle! Yiye yiye tırnak bırakmamışsın be kızım. Ay içim kalktı valla. Bak istemem ben bunu Sevim, çekin şunu gözümün önünden. Zaten hayatta en nefret ettiğim şey tırnak yiyen insandır. Benim oğlan pek meraklıydı tırnak yemeye. Üç yaşında falandı. Önce bu acı ojelerden sürdüm tırnaklarına, midesi bulanır da yemez diye. Baktım fayda etmiyor, tuttum iki elinden, on parmağının onunu da batırdım kırmızı biber. Böyle tuttum acı biberde epey. Sonra bıraktım kendi haline. Ağzı yandı diye bir zırladı bir zırladı o gün. Bir daha ağzına götürmedi tırnaklarını ama. Eğitim böyle verilir güzelim, ne alakası var kalpsizlikle. İnsanın başına ne gelirse seninki gibi yumuşak kalplilikten gelir. Cıvıklık, laubalilik, iş bilmezlik falan kalır mı memlekette! Kalmaz ama işte sakalımız yok ki laf anlatahım.

Âlem durmaz konuşurdu. Kendilerini ilgilendiren ilgilendirmeyen her konuda, bildiğine bilmediğine bakmadan, sorup öğrenme ihtiyacı duymadan, yalan mı doğru mu soruşturmadan, her konuda konuşurdu insanlar. Ne de çok şey bilirlerdi üstelik. Dedikodu yapmayı, akıl vermeyi ne severlerdi.